ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 6 Februar 1945

VIL DET DANSKE LONDON-RÅDET FØRE EN FRAMSKRITTSPOLITIKK?

Om politikken i Danmark under krigen skriver *N. Baluiskij* den 30. november 1944 i Moskva-tidsskriftet «Krigen og arbeiderklassen»:

Som kjent gjorde de andre mindre landene i nordvest-Europa — Belgia, Holland og Norge — i en eller annen form og i mer eller mindre grad motstand mot tyskernes overfall. Danmark gjorde ingen motstand. *Hvordan kan dette forklares?*

Det kan tydeligvis bare forklares ved at den danske regjeringen allerede fra begynnelsen av regnet med at det fascistiske Tyskland skulle seire i krigen og at den besluttet å seile i Hitler-politikkens kjølvann.

Straks etter den hitleristiske okkupasjon av Danmark ble det dannet en koalisjonsregjering av representanter for de fire hovedpartiene. For å gjennomføre sin reaksjonære politikk besluttet denne regjeringen prinsipielt å benytte seg av den gunstige stilling som var oppstått ved okkupasjonsregimet. Man fratok f.eks. arbeiderne retten til å høyne arbeidslønnen i samband med høyningen av prisindeksen. Regjeringspartiene kvalte pressefriheten, retten til møter og demonstrasjoner. Bare kommunistene ytret seg mot disse reaksjonære lovene.

Denne reaksjonære indre politikk priste regjeringen som «dansk politikk». Men snart begynte okkupantene å kreve at den danske regjeringen skulle føre en rent tysk politikk. Foran denne andre etappen sto da spørsmålet for de herskende kretsene i Danmark: Skal vi tjene tyskerne eller skal vi ikke gjøre det? Og med unntagelse av en del konservative gikk ledelsen for de regjerende partier i Danmark inn for å tjene de tyske fascistene.

De stilte fram for alt hele den danske industrien i den tyske krigmaskinens tjeneste. Videre begynte de å forsyne Tyskland så gavmildt med levnetsmidler at mange av de arbeidende i selve Danmark måtte lide nød. Og jo mer man ga tyskerne, desto mer forlangte de. De stilte også forskjellige politiske krav som skulle gjennomføres uten innvendinger. Fjern visse riks-

PATRIOTER: KJEMP MED OSS FOR NORGES FRIHET

DØD OVER DE TYSKFASCISTISKE OKKUPANTER!

dagsmenn fra riksdagen! De ble fjernet. Arrester et antall av hundre kommunister! De ble arrestert. Bryt forbindelsen med Sovjet-Unionen! Man brøt den. Slutt dere til antikominternpakten! Og de sluttet seg til den.

På den måten ble de herskende i Danmark som begynte sin rolle som kapitulanter for tyskerne, snart Hitlers virkelige lakeier. De sosialdemokratiske lederne i Danmark utarbeidde til og med en spesiell, hvis det er tillatt å si, «teori» som i virkeligheten gikk ut på at dersom de gjorde alt hva hitleristene forlangte, så skulle de kunne håpe på at tyskerne ikke ville røre dem. Ved hjelp av slik slavefilosofi søkte de å rettferdiggjøre sitt kryperi for de tyske fascistene.

Ethvert stort nederlag som de tyske krigsstyrkene led, skjerpet imidlertid motstandsbevegelsen i Danmark. Der oppsto splittelse innen regjeringspartiene: den s. k. ungkonservative gruppen i det konservative partiet med Christmas Møller i spissen ga ikke sitt bifall til den prohitleristiske politikken, men gikk i illegalitet og trådte i kontakt med det kommunistiske partiet i den hensikt å hjelpe til med å organisere motstandsbevegelsen. Som resultat herav ble det dannet en underjordisk kamporganisasjon med navnet Det danske frihetsråd som siden denne tiden leder den nasjonale motstandsbevegelse.

I løpet av 1942 forsterket tyskerne sitt volds- og plyndringsregime i Danmark. Regjeringen Scavenius fikk en spesiell oppgave av tyskerne nemlig hensynsløst å likvidere den nasjonale frihetsbevegelsen. Regjeringen Scavenius påtok seg dette skammelige oppdrag. Dette var det tredje stadium i utviklingen av samarbeidet mellom de herskende kretser i Danmark og de tyske fascistene.

Regjeringen Scavenius søkte uten opphold å kvele den nasjonale frihetsbevegelsen. Men forgjeves — denne bevegelsen flammet stadig heftigere opp.

Denne tilstand med den danske regjerings langtrukne, ikke likviderte bankerott, gjenspeiler klart bankerotten i den grunnleggende politiske linje som de herskende kretsene i Danmark førte under krigen og okkupasjonen. Men dette betyr ikke at de nå avstår fra sin råtne politikk. Nei, det er ennå framdeles sant hva prins Hamlet ytret i Shakespeares drama: «Det er noe råttent i kongeriket Danmark.»

Noen sosialdemokratiske ledere, tilhengere av Scavenius' Hitlervennlige politikk, kaller det danske frihetsrådet en koalisjon mellom sjåvinister og kommunister. De vil på denne måten stemple Møller og hans tilhengere som sjåvinister. Dette er selvfølgelig baktalelse. Det er uriktig å kalle Møller og hans tilhengere for sjåvinister. De forsvarer på sin måte Danmarks interesser i motsetning til visse sosialdemokratiske ledere, forrædere mot sitt folks nasjonale interesser.

En begrunnet tvil er da framkalt tidligere av den omstendighet at Møller og det danske rådet som han leder i utlandet, ikke avgrenser seg tilstrekkelig skarpt fra de bankerotte klikker som har ført Danmark inn på den Hitlervennlige politikkens fordervelige veg. Det danske rådet har selvfølgelig kritisert Scavenius' ytre politikk, men det fins ingen tegn som tyder på at medlemmene av dette rådet har brutt forbindelsene med de innflytelsesrike kretsene i Danmark som understøtter Scavenius' prohitlerske politikk.

Er de gamle båndene mellom det danske rådets og disse reaksjonære klikkene virkelig så sterke?

Om så er forholdet, er det klart at utenlandsrådet ikke bare i sin sammensetning, men også i sin politiske karakter vesentlig adskiller seg fra frihetsrådet i landet. I så tilfelle ser det ut som det utenlandske rådet ikke er annet enn en slags komité mellom de to leirene som står på fullstendige ulike og uforsonlige linjer, mellom frihetsrådets leir som kjemper mot tyskerne, og den leir som samarbeider med tyskerne. Dette synes å være en prinsippløs lavering som det ikke kan komme noe godt ut av.

Det danske folks framtid, en tilfriskning av det danske folks nasjonale og politiske liv, krever uten tvil fred, frihet og demokrati slik som frihetsrådet har understreket det. Dette er framskrittspolitikkens veg. I lys av det ovenfor anførte oppstår ufrivillig spørsmålet: Er det mulig for det danske rådet å tre inn på framskrittspolitikkens veg? Framtiden vil vise det.

TROSKAP MOT FORFATNINGEN.

Fra framtredende demokratisk hold har vi mottatt nedenstående:

I snart fem år har det norske folk ført sin seige og målbevisste frihetskamp.

Kampen har krevd mange offer. Tusener har tilbrakt kortere eller lengre tid i fengsler og konsentrasjonsleirer, og mange har satt livet til.

Når folket villig har brakt alle disse offer, er det fordi kampen har gjeldt de dyreste verdier. Det har kjempet *imot* undertrykkelsen, *imot* diktaturet, og for vår frie forfatning og de verdier denne forfatning har sikret folket siden 1814: våre religiøse og etiske verdier, lov og rett, frihet og folkestyre.

Folket har krevd samvittighetsfrihet, det har bare villet bøye seg for anerkjente rettsbestemmelser og har ikke godkjent noen nyordning etter førerprinsippet i stat og kommune. Troskapen mot forfatningen har vært drivkraften i frihetskampen.

Vår Grunnlov er 130 år og vår kommunalordning mer enn 100.

Folkesuverenitetsprinsippet var det ledende prinsipp i disse forfatningslover allerede den gang de ble til, og det er blitt mer og mer framherskende etter hvert som folket har gått fram i almen og politisk opplysning.

Folkets valte representanter danner vårt framste og viktigste statsorgan, — Stortinget. Uten denne forsamling, intet grunnlovsmessig styresett i Norge. For Stortinget og bare Stortinget er det som kan gi lovene og bevilge pengene til statsdriften.

Og i kommunnne er det de folkevalte representanter, og bare disse, som danner styrene.

Så snart situasjonen gjør norsk styre mulig, må det bygges videre på grunnlaget fra 8. april 1940, idet troskapen mot vår forfatning er den eneste sikre garanti for at overgangsvanskelighetene ikke skal bli for store.

Grunnlov og lov er vår sikre grunnvoll, og tiltak som er i strid med Grunnlov og lov, må ikke tåles selv om de skulle være tenkt å ha gyldighet bare for noen dager. Den minste utglidning her kan føre til uoverskuelige konskvenser. En må bare aner-

kjenne styrer som er kåret gjennom folket i val, da enhver annen form for kåring av styrer er ukjent i vår forfatning. Husk at i vår forfatning er det valprinsippet som er knesatt. Det er folket som *veljer*, og det er folket som *vraker* sine styresmenn ved fritt val.

Under okkupasjonen har folket vært avskåret fra å holde frie val. Derfor må de styresmenn som ble kåret siste gang folket valte, straks tre inn i sine funksjoner og styre til nye, frie val er holdt. (De som har vist seg uverdige, er heldigvis så få at det intet betyr i denne sammenheng.)

Den opprydding som nødvendigvis kommer, må skje i samsvar med lov og rett og i de former våre rettspleielover foreskriver. Ingen må ta seg selv til rette. All avstraffelse må bare skje etter tiltale, rettsforhandlinger og dom, og ikke på noen som helst annen måte.

Utglidninger fra hevdvunne rettsgrunnsetninger vil skape uro og usikkerhet, fjerne oss fra rettssamfunnet og sette folkets lykke og anseelse i fare.

Programmet for enhver sann tilhenger av folkestyret må derfor være:

I. Ingen avvikelse fra Grunnlov og lov i statens og kommunenes styresett. Det sist valte Storting trer sammen straks landet er fritt, og tar fatt på sine oppgaver. Og de kommunale styrer gjenopptar med en gang sine funksjoner. Medlemmene av disse folkevalte organer fungerer inntil nye val er holdt.

II. Ingen avstraffelse uten etter tiltale, rettsforhandlinger og dom.

VEGEN TIL ET FRITT, UAVHENGIG OG FOLKESTYRT NORGE.

«Norsk Stafett» skriver: «Russeskrekk» er ikke et fenomen av ny dato. Vi kjenner myten om de russiske sagfilerne under tsartiden. Det nye som kom etter den russiske revolusjon, var «bolsjevikskrekken» - -

Internasjonalt har Sovjetsamveldet vært den avgjørende faktoren i demokratienes kamp mot Hitler-barbariet. I vår nasjonale kamp har de norske kommunistene vært blant de framste til å mobilisere folkets kampkraft mot undertrykkerne og mot den som ikke vil at utviklingen etter krigen skal skje på konstitusjonens grunn.

Vegen til et, fritt uavhengig og folkestyrt Norge går gjennom lojalt og intimt samarbeid med alle de forente nasjonene — også Sovjetsamveldet. Den går gjennom et like oppriktig samarbeid mellom alle ærlige patriotiske krefter i det norske folket — også kommunistene.

«Utgis av sentralkomiteen for Det kommunistiske parti.»